

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku W. S.A. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 września 2019 r.,
zażalenia organu rentowego na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy W. S.A. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 4 kwietnia 2016 r., odmawiającej wnioskodawcy wydania interpretacji na podstawie art. 10 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.) w związku z art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300, dalej jako ustawa systemowa) w sprawie wniosku z dnia 18 marca 2016 r. w przedmiocie potwierdzenia prawidłowości zakwalifikowania umów cywilnoprawnych zawieranych przez wnioskodawcę z zewnętrznymi wykonawcami jako umów o

dzieło, które nie stanowią tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu dla tych osób, z uwagi na brak podstaw do wydania takiej interpretacji.

Według Sądu Okręgowego z analizy przedstawionego o wydanie pisemnej interpretacji pytania, czy z tytułu wykonania umów cywilnoprawnych scharakteryzowanych we wniosku, kontrahenci wnioskodawcy (wykonawcy) będą podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy systemowej, wynika, że wnioskodawca nie ma wątpliwości, co do treści przepisów nakładających obowiązek opłacania przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne w jego indywidualnej sprawie. Wnioskodawca nie wskazał żadnego przepisu prawa, którego zastosowanie budziłoby jego uzasadnione wątpliwości. Wniosek zawiera opis stanu faktycznego przyszłej sytuacji, polegającej na zamiarze zawarcia przez wnioskodawcę z zewnętrznymi wykonawcami umów cywilnoprawnych, których przedmiotem będzie opracowanie indeksu rzeczowego oraz wykazu bibliografii do jednego konkretnie określonego utworu. Nie mając wątpliwości, że umowa rezultatu, zgodnie z zacytowanym we wniosku orzecznictwem, nie rodzi obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, wnioskodawca dążył do uzyskania od organu rentowego stwierdzenia, czy zakwalifikuje on opisaną we wniosku umowę jako umowę zlecenia (o świadczenie usług), umowę o dzieło czy inną umowę nienazwaną. Tymczasem żądanie uznania, czy dana umowa jest umową rezultatu czy też umową starannego działania zbliżoną do umowy zlecenia nie wchodzi w zakres interpretacji przewidzianej w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis ten zobowiązuje organ rentowy do wydania wykładni przepisu, z którego wynika obowiązek opłacania składek czy podlegania ubezpieczeniom społecznym. Organ rentowy w drodze wydania pisemnej interpretacji dokonuje wyłącznie interpretacji przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia składek na ubezpieczenia społeczne, nigdy zaś nie rozstrzyga konkretnej sprawy administracyjnej, w szczególności sprawy spornej. Zagadnienie przedstawione przez wnioskodawcę nie dotyczy bezpośrednio obowiązku świadczenia składek na ubezpieczenia społeczne. W konsekwencji w drodze pisemnej interpretacji przepisów w trybie art. 10 ustawy o swobodzie

działalności gospodarczej, przy takim postawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia, organ rentowy nie może dokonać kwalifikacji opisanej we wniosku umowy cywilnoprawnej.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W., po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r., uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 4 kwietnia 2016 r. nr 136 i przekazał sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania (pkt I), a także zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (pkt II).

W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana przez Sąd pierwszej instancji wykładnia art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 83 ust. 1 pkt 2 i art. 83d ustawy systemowej w świetle niespornych ustaleń faktycznych, jest wadliwa. Zgodnie z art. 83d ustawy systemowej organ rentowy wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasad obliczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru tych składek. W myśl art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może zaś złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie, sam wniosek może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych (art. 10 ust. 2 tej ustawy). Z treści obu cytowanych przepisów wynika, że w art. 83d ustawy systemowej ustawodawca doprecyzował użyty w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zwrot „zakres i sposób zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne”, co oznacza, że chodzi o interpretację tych wszystkich

przepisów prawa, z których wynika obowiązek opłacania przez płatnika składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz ich wysokość. Zatem interpretacja przepisów prawa ubezpieczeń społecznych polega na prawnej kwalifikacji określonych zdarzeń wywołujących skutek w prawie ubezpieczeń społecznych. Jeśli więc organ rentowy ma się wypowiedzieć, co do tego czy w określonych okolicznościach faktycznych powstaje tytuł wywołujący obowiązek podlegania ubezpieczeniem społecznym, a także co do zasad obliczania składek czy podstawy ich wymiaru, zobowiązany jest dokonując interpretacji, poddać ocenie prawnej wszystkie te stosunki i zdarzenia prawne, które prowadzą do zastosowania określonego przepisu ustawy systemowej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wniosek z dnia 18 marca 2016 r. spełniał zatem wszystkie konieczne przesłanki do uzyskania interpretacji przepisów prawa, wymienione w art. 10 ust. 4 pkt 1-5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W szczegółowo przedstawionym we wniosku stanie faktycznym zamieszczono wszystkie informacje niezbędne do dokonania interpretacji przepisów prawa, a nadto wskazano umowy o dzieło, wchodzące w zakres pytania. Same pytania dotyczyły obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym w zakresie przedstawionym w tym wniosku, co do tych wszystkich umów o dzieło, które wnioskodawca ma zamiar zawierać jako podmiot gospodarczy w zakresie działalności wydawniczej. Wnioskodawca przedstawił bardzo szczegółowo cechy przyszłych umów (m.in. wskazanie efektu finalnego czynności, wykonywane czynności nie będą czynnościami powtarzającymi się, współpraca pomiędzy stronami będzie miała charakter sporadyczny, co nie wyklucza zawierania przyszłych takich samych umów, jednak co do innych rezultatów czynności) i przedstawił własne stanowisko, że zawierane umowy należy kwalifikować jako umowy o dzieło, które nie rodzą obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym. Spełniający wszystkie wymagania formalne wniosek dotyczył dokonania interpretacji przepisów, z których wynika obowiązek opłacania przez wnioskodawcę, jako płatnika, składek na ubezpieczenia społeczne w jego indywidualnej sprawie. Kwestia dotycząca interpretacji tego podlegania i ewentualnie obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne

powinna być przedmiotem oceny przez organ rentowy i wydania stosownej decyzji - zgodnie z art. 83d ustawy systemowej - czego w sprawie organ rentowy nie uczynił. Odmowa wydania zaskarżoną decyzją interpretacji co do przedstawionych pytań powoduje, że nie jest możliwa zmiana zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem apelacji bowiem sąd rozpoznający odwołanie nie ma kompetencji, aby w przypadku takiej decyzji dokonać jej zmiany w zakresie merytorycznym i wydać rozstrzygnięcie. Z tego względu, stosownie do art. 477^{14a} k.p.c., Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

W zażaleniu na wyrok Sądu Apelacyjnego pełnomocnik organu rentowego domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenia co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania, ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, zarzucając naruszenie art. 83d ustawy systemowej oraz art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przez przyjęcie, że organ rentowy jest zobowiązany do ponownego rozpoznania sprawy z wniosku o wydanie pisemnej interpretacji, podczas gdy w istocie wnioski o wydanie pisemnej interpretacji nie dotyczą przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne, a dotyczy zagadnienia wstępnego, tj. określenia stanu faktycznego.

W uzasadnieniu wskazano, że interpretacja indywidualna nie może wychodzić poza zakres określony w art. 83d ustawy systemowej. Sąd Apelacyjny skoncentrował się na tym, że wniosek o wydanie interpretacji spełnia wymagania formalne, podczas gdy kwalifikacja spornych umów jest elementem stanu faktycznego, który *de facto* nie został precyzyjnie określony. Ponadto w sprawie opartej na bardzo podobnym stanie faktycznym, w której wnioskodawca zwrócił się z wnioskiem o wydanie interpretacji, dotyczącej umów cywilnoprawnych zawieranych z osobami fizycznymi, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 r., III AUa (...), oddalił apelację wnioskodawcy, przyjmując, że problematyka związana z dokonaniem kwalifikacji prawnej danej umowy jako umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej (umowy zlecenia) nie mieści się w zakresie stosowania ustawy. Ustalenie statusu umowy nie wymaga bowiem interpretacji przepisów z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na

ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne. Żądanie uznania, czy dana umowa jest umową rezultatu, czy też umową starannego działania zbliżoną do umowy zlecenia nie wchodzi w zakres art. 83d ustawy systemowej. Dopiero w czasie postępowania kontrolnego można w rzeczywistości ocenić jak wykonywana jest dana umowa, co będzie stanowić podstawę do jej kwalifikacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że wyrok sądu odwoławczego, uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, z przekazaniem sprawy do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu, jest również zaskarżalny zażaleniem przewidzianym w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Przepis art. 477^{14a} k.p.c. nie ma bowiem bytu samodzielnego i jego zastosowanie wymaga w pierwszej kolejności spełnienia warunków z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c., czyli zaistnienia przesłanek uzasadniających uwzględnienie apelacji przez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2011 r., I UZ 33/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 274; z dnia 30 października 2012 r., II UZ 50/12, OSNP 2013 nr 23-24, poz. 289; z dnia 19 listopada 2013 r., I UZ 40/13, LEX nr 1555391). Wyrok wydany na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. jest przy tym rozstrzygnięciem dalej idącym, jednakże bez wątplenia obejmuje również (niejako w pierwszej kolejności) orzeczenie o uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji.

Oznacza to, że przewidziana w art. 477^{14a} k.p.c. możliwość przekazania sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania powinna być ograniczona do sytuacji wyjątkowych, gdy oprócz przesłanek z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. wystąpiły takie wady decyzji organu rentowego, których naprawienie w postępowaniu sądowym nie jest możliwe. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 października 2016 r., I UZ 22/16 (LEX nr 2159129), Sąd Najwyższy podniósł, że art. 477^{14a} k.p.c. służy rozwiązywaniu sytuacji, w których ze względu na zakres

kompetencji sądu ubezpieczeń społecznych przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji nie może doprowadzić do usunięcia uchybień popełnionych przez organ rentowy. Stosowany jest wówczas, gdy konieczne jest skasowanie decyzji organu rentowego i wydanie nowej, po przekazaniu sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, w tym przeprowadzenia prawidłowego postępowania przed tym organem, uwzględniającego wszelkie wymagania wynikające z prawa materialnego. Nie chodzi przy tym o braki decyzji usuwalne przy wstępnym rozpoznaniu odwołania od niej (por. art. 476 § 4 *in fine* k.p.c.) ani wady wynikające z naruszenia przepisów postępowania regulujących postępowanie przed organem rentowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., OSNP 2012 nr 19-20, poz. 252).

Należy przy tym zauważyć, że przy rozpoznaniu zażalenia, o którym mowa w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., Sąd Najwyższy bada wyłącznie prawidłowość zastosowania art. 386 § 2 lub 4 k.p.c. i nie rozpoznaje żadnych innych zarzutów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 października 2012 r., I CZ 143/12, LEX nr 1265545; z dnia 25 października 2012 r., I CZ 144/12, LEX nr 1265546; z dnia 21 maja 2015 r., IV CZ 10/15, LEX nr 1730602; z dnia 20 maja 2015 r., I CZ 44/15, LEX nr 1747843; z dnia 29 kwietnia 2015 r., IV CZ 3/15, LEX nr 1678970). W szczególności ocena Sądu Najwyższego nie dotyczy prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego. Dlatego też kontroli wynikającej z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. podlega wyłącznie to, czy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie rozpoznano istoty sprawy albo czy wydanie wyroku kończącego spór wymagałoby przeprowadzenia przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.), względnie czy nie doszło w tym postępowaniu do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie analiza motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny jako podstawę wyroku kasatoryjnego powołał nierozpoznanie istoty sprawy przez organ rentowy, mimo że nie odwołał się bezpośrednio do żadnej z przesłanek z art. 386 § 4 k.p.c. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyrażnie bowiem zarzucono organowi rentowemu, że bezpodstawnie odmówił dokonania interpretacji przepisów, z których wynika obowiązek podlegania przez

wnioskodawcę jako płatnika ubezpieczeniom społecznym w razie zaistnienia sytuacji przedstawionej we wniosku, błędnie twierdząc, że nie jest zobowiązany do wydania interpretacji w tym przypadku. Zwrócono także uwagę na brak kompetencji Sądu pierwszej instancji, rozpoznającego odwołanie od decyzji odmawiającej wydania interpretacji, do dokonania zmiany tej decyzji w zakresie merytorycznym i wydania rozstrzygnięcia za organ rentowy.

Kluczowe zatem staje się odniesienie do pojęcia „istota sprawy” w rozumieniu art. 477^{14a} w związku z art. 386 § 4 k.p.c. oraz rozważenie jaka jest istota sprawy w postępowaniu przed organem rentowym, zainicjowanym wnioskiem o wydanie interpretacji na podstawie art. 10 ust. 1 i 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 83d ustawy systemowej. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie jednolicie przyjmuje, że „nierozpoznanie istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. polega na poprzestaniu na błędnym przyjęciu przez sąd pierwszej instancji przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie (prekluzja, przedawnienie, potrącenie, brak legitymacji, prawo zatrzymania itp.) albo na zaniechaniu zbadania (w ogóle) materialnej podstawy żądania, niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia albo całkowitym pominięciu merytorycznych zarzutów pozwanego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22; z dnia 28 października 1999 r., II CKN 521/98, LEX nr 50700; z dnia 28 listopada 2000 r., IV CKN 175/00, LEX nr 515416; z dnia 8 listopada 2001 r., II UKN 581/00, LEX nr 567859; z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003 nr 22, poz. 544; z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36, z glosą E. Rott-Pietrzyk; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1298/00, LEX nr 80271; z dnia 2 października 2002 r., I PKN 482/01, LEX nr 577445; z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LEX nr 151622; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z dnia 17 kwietnia 2008 r., II PK 291/07, LEX nr 837059; z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 661/09, LEX nr 737251). Oznacza to, że „rozpoznanie istoty sprawy” jest pojęciem węższym niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle.

Nie może zostać niezauważone, że w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UK 117/10 (LEX nr 898257), Sąd Najwyższy stwierdził, że zakres i przedmiot sprawy o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa konstytuuje

treść wniosku wszczynającego postępowanie, a istotą tego postępowania jest uzyskanie przez stronę wyjaśnienia treści przepisów prawa i ich zastosowania w odniesieniu do indywidualnej sytuacji wskazanej we wniosku. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd co do zakresu przedmiotowego tej interpretacji. Przyjmuje się, że art. 83d ustawy systemowej zawiera doprecyzowanie obowiązków, które wcześniej regulował art. 10 ustawy o swobodzie gospodarczej (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2014 r., II UK 412/13, LEX nr 1644522) za pomocą nieprecyzyjnego zwrotu „zakres i sposób zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne”. W wyroku z dnia 12 marca 2015 r., II UK 79/14 (LEX nr 1665733), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wzajemna relacja art. 83d ustawy systemowej i art. 10 ustawy o swobodzie gospodarczej wskazuje, że chodzi w nich o interpretację tych wszystkich przepisów, z których wynika obowiązek opłacania przez płatnika składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz ich wysokość. Podkreślono, że w prawie ubezpieczeń powstanie tytułu ubezpieczenia społecznego, a także określenie wysokości składek na to ubezpieczenie regulowane jest przepisami ustawy systemowej, które mają charakter norm odwołujących się do pojęć prawnych usytuowanych w innych gałęziach prawa, o ile nie zwierają ich samodzielnej definicji. W konsekwencji wykładnia i stosowanie prawa ubezpieczeń społecznych musi odbywać się w kontekście norm należących do innych gałęzi prawa. W praktyce oznacza to, że rozstrzyganie o istnieniu stosunku ubezpieczenia społecznego i wysokości należnych z tego tytułu składek nie jest możliwe bez sięgania do pojęć i definicji ustawowych funkcjonujących w systemie prawa. W takim przypadku przepisy z innych gałęzi prawa, jeśli uzupełniają i rozwijają przepisy prawa ubezpieczeń, stają się częścią norm prawa ubezpieczeń społecznych. Dalej jest to bowiem rozstrzyganie o obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasadach obliczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz o podstawie wymiaru tych składek. W rezultacie więc co do zasady

interpretacja przepisów prawa ubezpieczeń społecznych polega na prawnej kwalifikacji określonych zdarzeń wywołujących skutek w prawie ubezpieczeń społecznych. Jeśli więc organ rentowy ma się wypowiedzieć, co do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, obowiązany jest poddać ocenie prawnej wszystkie te stosunki i zdarzenia prawne, które prowadzą do zastosowania określonego przepisu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i jej aktów wykonawczych, przy uwzględnieniu jednakże, czy w określonej sytuacji faktycznej w ogóle mają zastosowanie przepisy polskiego prawa ubezpieczeń społecznych (por. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r., I UK 484/17, LEX nr 2591522 i z dnia 7 stycznia 2014 r., II UK 412/13, LEX nr 1644522 czy wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., II UK 738/15, LEX nr 2242370). Przedmiotem urzędowej interpretacji przepisów mogą być także te przepisy z zakresu unijnej koordynacji zabezpieczenia społecznego, na podstawie których organ rentowy określa ustawodawstwo krajowe jako właściwe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II UK 182/17, LEX nr 2509632).

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał zatem, że jeżeli wnioskodawca występuje z pytaniem, czy w określonych okolicznościach faktycznych powstaje tytuł wywołujący obowiązek podlegania ubezpieczeniem społecznym, to organ rentowy zobowiązany jest udzielić stosownej interpretacji i poddać ocenie prawnej wszystkie te stosunki i zdarzenia prawne, które prowadzą do zastosowania określonego przepisu ustawy systemowej bowiem jest to bezpośrednio związane z zakresem zastosowania przepisów o systemie ubezpieczeń. W konsekwencji odmowa udzielenia interpretacji w kwestii przedstawionej w złożonym w sprawie wniosku z dnia 18 marca 2016 r. powoduje, że organ rentowy nie rozpoznał istoty sprawy i tym samym w sprawie zaistniały podstawy do zastosowania art. 477^{14a} w związku z art. 386 § 4 k.p.c. (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r., II UZ 32/18, niepubl.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

